ANUNȚURI

Cu ajutorul lui Dumnezeu și prin rugăciunile Părintelui Arsenie, a venit vremea ca micuțul **Arsenie**, al doilea copil al pr. Ioan și al pre. Amalia, să primească botezul. Învățat din pântece cu drumul Crucii, îi dorim putere să îl parcurgă până la capăt!

2 ani de când s-a stins de tânără una dintre surorile mai recent venită în obște, **Cristina-Elena**. Dumnezeu să o ierte, iar pe fetița ei să o mângâie!

ȘTIRI

• Joi, Sinodul BOR a hotărât ca nul 2025 să fie ***Anul omagial al Centenarului Patriarhiei Române și Anul comemorativ al duhovnicilor și mărturisitorilor ortodocși români din secolul al XX-lea***. De asemenea, a fost înființată **Episcopiei Ortodoxe Române a Marii Britanii**, cu sediul la Londra, pentru cei peste 1 milion de credincioșii ortodocși români din această parte a Europei Occidentale, și Episcopia **Ortodoxă Române a Irlandei și Islandei,** cu sediul la Dublin. (sursa*: basilica.ro*)

• **Marșul pentru viață 2024** va fi organizat în numeroase localități din România și Republica Moldova sâmbătă, 30 martie. Tema din acest an este *„Construim împreună pentru viață"*. (sursa*: basilica.ro*)

• Membrii Parlamentului grec care **au votat legalizarea căsătoriei între homosexuali** și adoptarea copiilor de către acest fel de cupluri, **au fost excomunicați** în două dintre eparhiile Greciei. Mitropolitul Serafim de Kythira, unul dintre ierarhi, a declarat că nu vor mai fi primiți să se împărtășească și a chemat credincioșii să verse râuri de lacrimi pentru noua lege. (sursa*: orthodoxchristian.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Răzvan Bucuroiu
RĂSPUNS LA NEBUNIA LUMII.
Convorbiri duhovnicești cu Părintele Valerian Pâslaru

Rareori am văzut oameni mai hotărâți să ducă până la capăt un proiect de viață ca Dragoș, în acea perioadă. Și rareori am văzut bărbați mai deciși să nu trișeze nici un milimetru, să facă totul exact ca la carte, să simtă tot, să repete tot, să afle cum e bucuria nepământeană a renunțării la lume, cu orice preț. Pe nesimțite, a devenit un adevărat bărbat al duhului, care a luptat cu maximă severitate contra firii lui căzute. Pentru a ieși la liman, și-a pus toată nădejdea în înțelepciunea și practica monahală acumulate între zidurile Frăsineiului, dar mai ales și-a legat viața de părintele Ghelasie Gheorghe – teoreticianul isihasmului carpatin, mistic neînțeles pe deplin și taumaturg atipic. Acesta este cel care l-a croit lăuntric pe fratele tomnatic poposit în vatra Frăsineilor, el este cel care l-a învățat ascultarea, rugăciunea și anduranța ascetică.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor!

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 8 (CLXI) 3 martie 2024

Sfinții săptămânii

D 3 - Duminica a 34-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului risipitor); Sf. Mc. Eutropiu, Cleonic și Vasilisc; Sf. Sf. Mc. Teodoret; Sf. Cuv. Piamuna Fecioara din Egipt

L 4 - Sf. Mc. Pavel și Iuliana; Sf. Cuv. Gherasim de la Iordan; Sf. 900 Mucenici din catacombele romane; Sf. Prinț Daniel de Moscova (fiul Sf. Alexandru Nevski)

M 5 - Sf. Mc. Conon din Isauria; Sf. Cuv. Marcu Ascetul (Filocalia I) (ucenic al Sf. Ioan Gură de Aur); Sf. Mc. Olivia

Mi 6 - Aflarea Sf. Cruci și a sfintelor piroane de către Sf. Împărăteasă Elena; Sf. 42 Mucenici din Amoreea; Sf. Cuv. Fridolin Rătăcitorul, luminătorul regiunii Rinului

J 7 - Sf. Sfințiți Mucenici din Cherson: Vasile, Efrem, Evghenie, Agatodor, Elpidie, Capiton și Eterie; Sf. Sf. Mc. Efrem al Tomisului; Sf. Cuv. Pavel cel Simplu, ucenicul Sf. Antonie cel Mare

V 8 - Sf. Apostol Ermis (Hermes din Epistola către Romani); Sf. Ier. Teofilact Mărturisitorul; Sf. Cuv. Pavel Mărturisitorul

S 9 - Sf. 40 Mucenici de la Lacul Sevastiei; Sf. Cuv. Chesarie (fratele Sf. Grigorie Teologul); *Ziua deținuților politici anticomuniști*

SÂMBATA MORȚILOR – MOȘII DE IARNĂ

> **“Noi n-am luptat cu armele, ci cu răbdarea. O răbdare care se afla dincolo de limitele omenești. Și am putut răbda, pentru că am nădăjduit. Am nădăjduit, pentru că am găsit punctul de sprijin: Crucea și Rugăciunea. Ele au fost mai tari decât toate armele lumii.**
>
> **MĂRTURISITORUL CONSTANTIN CARAGAȚĂ**

Editorial

Spre o RENAȘTERE a Ortodoxiei

Părintele Daniil Sandu Tudor

Fără să vrei, dacă privești în jur și de aci mai departe peste țări și mări cu perspectiva pe care amplificatoarele vieții ți-o deschid, ai impresia că omenirea întreagă se află într-un năucitor exod, o uriașă rătăcire în pustiu, sub greutatea cine știe cărui soroc sau sacrilegiu din vremi uitate. După războiu mai ales, drumul vieții se rostogolește așa de ciudat parcă peste un tărâm cu priveliști blestemate.

În viața lăuntrică a Bisericii noastre ortodoxe, ca în orice fel de viață, aceeaș svârcolire în gol, vrăjită. Nu voesc să încep prin aceasta cu nimeni niciun fel de dispută, de gâlceavă zbârnâitoare. (...) Voesc numai să dau trâmbița unor glasuri cari dăinuiesc în ciuda stăpânilor acestui veac.

În țara celor ce au cântat în vremurile deșteptării „preoți cu crucea-n frunte" mai sunt mulți din cei ce nu strigă, cei ce nu se grăbesc și nu cer nimic, sunt mulți cei ce muncesc, suferă și tac trăind în Biserica vie și veșnică a lui Hristos. Pe drumul suferinței noastre, în noaptea cea mare ce ne învăluie, în marea tăcere ce ne cuprinde, bunicii noștri ne-au lăsat cu mâini tremurânde crucea și chivotul de tradiții și unelte sfinte, chivotul ortodoxiei noastre în care purtăm pe Domnul Euharistic, Trupul și Sângele mântuirii noastre. Norodul celor rămași fără de glas, neștiuți, strânși în jurul strălucirii Lui, se călăuzesc pe drumul cel de mii de ani cu credința nestrămutată că vor ajunge odată sub porțile unde stă de pază arhanghelul cu paloș de foc. Ei cred până la moarte că numai la lumina Lui vor putea pătrunde în Cetatea lui Dumnezeu.

Nu vă mirați: mai sunt, cum spune Scriptura, „șapte mii de bărbați neștiuți cari nu au plecat genunchii în fața lui Baal" cu tot vârtejul acesta de jazzband și fard. În adevăr, printre fețele clerului dela noi, puține, foarte puține poartă fățiș și semnul celor șapte mii de aleși ai Domnului. Sunt însă. Eu cunosc unul. Unul vajnic care m-a făcut și pe mine să înțeleg comoara Ortodoxiei, de ce omul pentru a întemeia în sine viața fără început și fără sfârșit, viața cea supranaturală, are nevoie de o Biserică, de Biserica Lui. Limbaj astăzi neînțeles pentru mulți dintre slujitorii altarului.

Astăzi, în sânul clerului nostru există o luptă surdă, nu încă fățișă, aceiași veșnică luptă de pretutindeni dintre cei doi stăpâni: Mamona și Hristos. În toți un tainic simțământ ne face să spunem că lucrurile merg rău. Toată lumea, chiar și cei mai binevoitori, văd că ramurile smochinului Bisericii noastre ortodoxe au început să se usuce. Toți caută să grădinărească. Fiindcă cei mai mulți dintre binefăcători văd însă numai că lucrul merge rău fără să pătrunză și pricina cea adevărată și adâncă, se străduiesc în van să dreagă pe dinafară. Nu ne trebuiesc crematorii, nici ajutor de la iezuiți când de fapt viața vine prin seva vie. Nu ne trebuie grădinăria parcurilor englezești. Nu ne trebuiesc îndreptări „pe ici pe colo prin părțile esențiale". Nu ne trebuie nicio reformă. Biserica trebuie să lucreze și să grăiască din înaltul amvonului Cuvântul cel viu, Cuvântul dătător de viață despre care Mântuitorul a spus: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvântul Meu nu va trece".

Biserica ortodoxă, mai mult ca oricare alta, ține acest Adevăr al său: Cuvântul dătător de viață, Hristosul Cel Viu. Numai prin atingerea sufletului omenesc viu cu alt suflet omenesc viu se poate aprinde viața. Slova omoară. Cărturarii devin farisei maniaci asemeni sărmanei cămile, cu munți de himere în cocoașă. Nu ne trebuie nicio reparație savantă pe dinafară. Timpul nu poate ruina adevărul lui Hristos. Ortodoxia nu se poate schimba. Se poate să devenim ortodocși cu adevărat.

Ne trebuie o preoție purtătoare a Cuvântului viu. O preoție care să trăiască și să creadă în puterea veșnică renăscătoare a Sfintei Liturghii și a predicii, prin care să se dea viață nouă, viață veșnică mulțimii de agonici ai veacului acesta. (...) Tagma celor ce se învrednicesc a fi urmașii întăriți ai apostolilor, nu trebuie să uite că ortodoxia strămoșilor noștri s-a născut în staul, pe cruce, în catacombe și pe ruguri. În chivotul tradiției noastre găsim cartea fantastică scrisă cu sângele martirilor, viețile sfinților mucenici. Biserica să învieze iar tradiția noastră ortodoxă și va fi iar pâinea noastră cea spre ființă și nu vom mai gândi cu teamă la plinătatea cărărilor neamului nostru. Cine are urechi de auzit să audă!

(Articol publicat în revista Ideea Creștină, 1926)

se întâmpla în Casa Națională. Învățătorii Iosif Moldovan și Nicolae Ștefu au organizat aici an de an numeroase serbări școlare și spectacole românești în care dansurile populare, corul sau spectacolele teatrale erau extrem de bine primite de public. A existat o trupă de teatru de „diletanți", care au jucat câteva zeci de piese, mai ușoare sau mai grele.

„Scena era spațioasă, ca la teatru, cu o cortină mare pe care era zugrăvită o femeie puternică, cu sabia'n mână, stând rezemată de un scut, purtând un veston galben-auriu spintecat de tricolorul românesc și cu ochii săi mari albaștri fulgerători, căuta par'că dușmanul, jurându-i răzbunare! Era: România. Iar de două părți sta scris: Uniți-vă în cuget! Uniți-vă în simțiri!".

Așadar un puternic caracter național. Iar acesta a fost continuat prin întrunirile *Astrei* arădene și prin conferințele și adunările populare ținute aici până în 1918, în fața românilor veniți din mai multe județe. Astfel, în 1911, Ștefan Cicio-Pop, Dr. Aurel Vlad, Vasile Lucaciu, Alexandru Vaida-Voevod și Vasile Goldiș, toți importanți actanți în Marea Unire, au vorbit aici despre drepturile românilor, în cadrul unei mari adunări populare.

După 1918, Palatul Cultural a preluat rolul de centru de focalizare a culturii arădene, iar Casa Națională s-a restrâns tot mai mult la o instituție culturală de cartier. Către 1940 exista aici o Societate culturală a tinerimii, care organiza numeroase serbări urmate de serate dansante. Din repertoriul de bază nu lipseau piesele de teatru, recitaluri corale, de poezie sau colinde. Corul societății cânta regulat la catedrală. Biblioteca se mărise, ajungând la 800 exemplare.

În 1940, părintele Ilarion V. Felea, profesor la Academia Teologică din Arad , și alți preoți, au ținut în Pârneava o serie de conferințe duhovnicești.

Comuniștii au transformat-o în casa Pușkin, loc de „înfrățire" între români și sovietici, iar azi este un cunoscut loc de organizare a evenimentelor din Arad.

Versuri

Valuri

M.A.

Inima mea ca o apă rece;

Și Sfânta Împărtășanie - o piatră caldă

Care cade în mijlocul ei.

Undele radiază line

Și sufletul nu poate decât

Să se unduiască și el,

Ca o barcă pe valuri blânde.

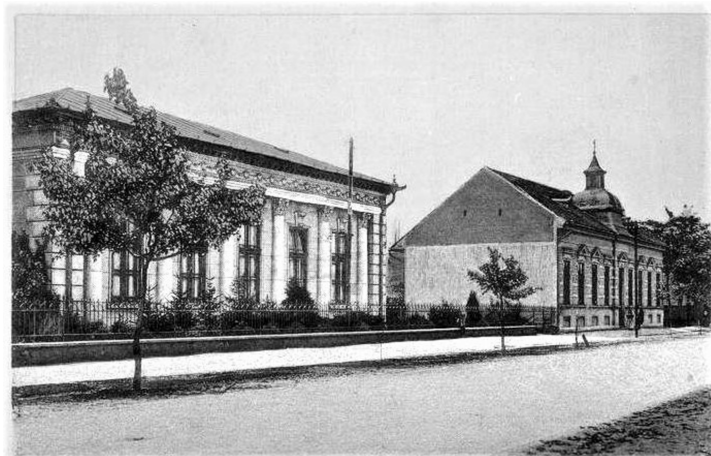
Apa sufletului s-a încălzit

Și acum iese din albie, ca lacrimi:

De tristețe, că nu voi fi vrednic niciodată;

Și de bucurie, că mila Domnului e mare.

Istorie locală

Casa Națională din Pârneava

Pârneava dinainte de 1918 a fost cartierul românilor din Arad. Aici s-au adunat și și-au zidit case, plugari, meșteșugari, iar mai apoi și oameni de seamă ai unei etnii ținute până la Marea Unire, la distanță de centrul Aradului. Însă românii au căutat propriile mijloace de supraviețuire națională. Unul dintre ele a fost Casa Națională din Pârneava.

Până la începutul secolului XX, pârnevenii nu aveau unde să se adune și să se întărească, decât – pe vreme bună – la pădurea Ceala sau în localul mic al școlii confesionale de pe str. Condurașilor. Gândul unui loc unde să poată cânta, vorbi, dansa românește a venit mai multor oameni de cultură români din cartier, de la sfârșitul secolului XIX. Aceștia au avut fie harul de a aduna oamenii pentru muncă voluntară, fie banii sau cunoștințele de a zidi clădirea. Învățătorii Iosif Moldovan și Nicolae Ștefu, bancherul și omul politic Nicolae Oncu au fost cei trei care au dus la bun sfârșit ridicarea Casei Naționale.

Sugestiv nume, căci era nevoie atunci de așa ceva, care să trezească și să întărească inimile românilor. *„Loc de veselie în zile senine, și loc de mângâiere și prindere de curagiu în zilele furtunoase"*, așa l-a numit N. Oncu.

După 2 ani de trudă din partea tuturor românilor din Pârneava, bogați și săraci, Casa Națională era gata de inaugurare în 12 octombrie 1902.

Iată anunțul despre eveniment: *„După serviciul sfintei liturghi au fost invitați a participa Românii din toate clasele societății. Festivitatea va începe prin sfințirea zidirei prin preoțimea parohială, după care act orghestra seminariului va executa mai multe piese alese. După aceasta va urma petrecerea cu dans a junimei țăreanilor din loc."* Iar a doua zi se scria în presa românească: *„Orașul nostru are onoarea și mândria de a fi întemeiat cel dintâi așezământ de acest fel. Casa Națională s'a ridicat prin însuflețire. Bogat și sărac a ținut să dee obolul seu și în vreme relativ scurtă Casa Națională a fost zidită și eată-ne, ne-au desfătat ieri sufletul cu toții și multă mândrie și mângăiere am simțit asistând la sfințirea ei. Tot ce Aradul are românesc a grăbit să asiste la actul sfințirei. Domnii și țăranii au prăznuit alături."* Nu a participat la impresionanta sărbătoare românească însă nici un oficial al orașului, toți cei prezenți fiind numai români.

Timp de 16 ani Casa a însemnat principalul loc în care românii au trăit românește, căci erau la ei acasă.*„În «Casa Națională» se adună la dans (joc) în toate Duminicile, afară de post, tineretul din Pârneava. Fetele stau împrejur și feciorii la mijloc. Fetele dansează cu capul gol, nevestele cu broboadă (cârpă) în cap, iar feciorii și bărbații cu pălărie. Feciorul face semn cu capul fetei alese, o ia de mână, sau o strigă pe nume. Dansul se începe cam la 2-3 ore a.m. și durează până spre amurgul serei. Dansurile pârnăvenilor sunt: mărunta, lunga, ardeleana, pe picior și sârba. Câte 2-3 lăutari cu violină (higyrgye) și unul cu vioară mare (broancă) le cântă melodii populare. Când voia bună crește, ei chiuie și încep cu strigături. Sunt feciori și bărbați care improvizează de minune, de ți-un drag să-i asculți. Iată câteva strigături auzite în Casa Națională:*
Joc cu fata pârneveană,
Și-mi place că îi țărană
Cu cercei și cu mărgele,
Pe placul inimei mele!"

Aici se adunau pârnevenii și petreceau duminicile și sărbătorile, precum și diferite evenimente familiale: căsătorii, botezuri sau aniversări.

Însă nu doar petreceri, ci și cultură

„Umpleți traista cu fapte bune și o veți găsi plină la poarta Raiului!"

Oamenii lui Dumnezeu

MONAHIA ANTONIA

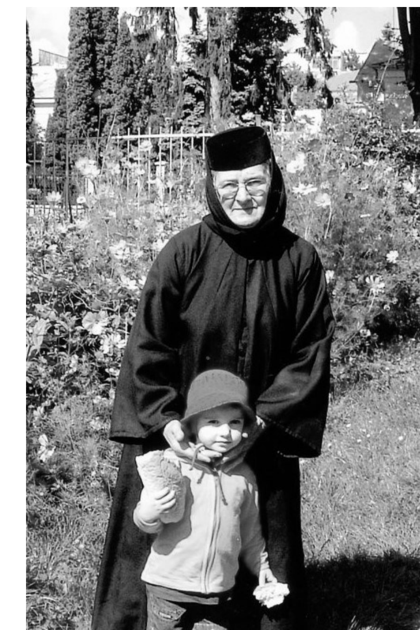
o viață în pribegie

Numeroși călugări au trăit tristele evenimente și umilitoarele decizii care s-au institut prin Decretul 410/1959 prin care viața monahală a fost cumplit asuprită. Ororile nedrepte al acestui decret impus de regimul comunist, le-a cunoscut și maica Antonia Hoidrag, care pe neașteptate și cu brutalitate a fost alungată din Mănăstirea Râșca, ctitorie voievodală aflată în localitatea cu același nume din județul Suceava.

Monahia Antonia s-a născut la 12 iunie 1928 în satul Borzești, județul Botoșani, primind la botez numele Aglaia. Credința în Dumnezeu a primit-o de la părinții săi, oameni simpli, muncitori și foarte evlavioși care au avut șase copii, cinci fete și un băiat. Copilăria sa a fost marcată de tristul eveniment de a rămâne orfană timpuriu. Face școala primară în satul său natal, iar în 1940, la vârsta de numai 12 ani pleacă împreună cu sora sa mai mare, Maria, la Mănăstirea Agapia, unde își va petrece următorii 7 ani în ascultare și nevoință.

Mai târziu, cele două surori au fost transferate la Mănăstirea Râșca ce era des vizitată de Arhimandritul Cleopa Ilie și de la care maica Antonia a primit multe povețe. Aici tânăra monahie a avut ascultare la atelier, la cusutul covoarelor, despre care povestea: „Mi-amintesc cu drag de minunatele covoare și carpete țesute cu măiestrie de către harnicele măicuțe; de atelierul de tricotaje, de cel de croitorie și de multe altele unde munca era îmbinată cu rugăciunea, iar rugăciunea se înălța la Dumnezeu pentru liniștea și prosperitatea mănăstirii". În cadrul acestei mănăstiri, maica a urmat școala monahală, unde l-a avut ca profesor pe viitorul Mitropolit Antonie Plămădeală la disciplinele Catehism și Istoria Bisericii Universale.

În urma Decretului 410/1959, maica Antonia și alte maici au fost îndepărtate din Mănăstirea Râșca. A ajuns să locuiască în Fălticeni, unde a fost

angajată la Filatura de in și cânepă, în secția de tors, unde lucrând în 3 schimburi, pentru a câștiga o bucată de pâine, era nevoită de multe ori să lipsească de la Dumnezeiasca Liturghie chiar în zilele de mare sărbătoare. Despre acele vremuri, maica își amintea: „Eram suspectate că ne făceam cruce în fabrică la începutul serviciului, că facem rugăciuni în diferite locuri. Eram urmărite pas cu pas și la serviciu și în timpul liber, să se afle ce preocupări deosebite avem noi pentru a ni se aplica la timp pedeapsa cuvenită. Am fost obligate să muncim și duminica și în sărbători pentru a fi ținute în mână. Multe dintre noi s-au îmbolnăvit deoarece lucram câte 8-10 ore cu picioarele în apă".

În tot acest timp, maica Antonia și-a păstrat rânduielile ca în mănăstire, înmulțind permanent rugăciunea și fapta bună. A înfiat doi copii și a ajutat mulți nepoți să crească și să învețe carte. De asemenea, a făcut misiune într-un mod special, vorbindu-le oamenilor despre Dumnezeu, despre Biserică, mănăstire, despre suflet și despre îndatoririle crești-nului trăitor în mijlocul lumii.

După un timp, maica Antonia a cumpărat, împreună cu alte maici, o căsuță care a devenit un fel de metoc, unde mulți primeau ajutor: de la loc de popas, la o vorbă bună. Arhimandritul Timotei Aioanei spunea: „Și-au transformat căsuța într-o mănăstioară, unde candela ardea neîncetat, unde se rugau permanent și unde foarte mulți oameni aflau un cuvânt de folos, ajutor în necazurile și încercările vieții".

Nostalgia mănăstirii a însoțit-o mereu pe maica Antonia. Ea își mângâia sufletul scriind cu durere: „De ce ești, Sfântă mănăstire / Așa de tristă și pustie? / De ce-ți plâng clopotele tale / Așa duios, așa cu jale?" sau „Rămâi cu bine, Sfânt Altar,/ Lăcaș de închinare,/În care am primit în dar/ De-a pururea iertare".

Monahia Antonia s-a stins din viață la 10 septembrie 2016, în vârstă de 88 de ani. Prin viața sa grea încercată, maica a demonstrat că principala misiune a creștinului pe acest pământ este să-și iubească semenii și să facă fapte bune.

G.M.

Temă de casă

NOI GÂNDURI DESPRE PRIETENIE de la Sf. Ioan Casian

Dragostea poate fi dăruită tuturor. Despre ea fericitul apostol zice: „Așadar, cât avem timp, să facem binele către toți, dar mai ales către cei de o credință cu noi". Dragostea trebuie s-o arătăm față de oricine, iar Domnul ne poruncește s-o dăruim chiar și dușmanilor noștri. El spune: „Iubiți pe vrăjmașii voștri". Dar iubirea ca afecțiune se dăruie numai puținora și anume acelora care sunt legați cu noi prin același fel de viață sau prin tovărășia acelorași virtuți.

Prima temelie a adevăratei prietenii constă în *disprețuirea celor lumești* și-n desconsiderarea tuturor lucrurilor pe care le avem. Este nedrept și lipsit de evlavie ca, după ce am renunțat la ale lumii și la tot ce cuprinde ea, să pui mai presus de dragostea de mare preț față de un frate niște obiecte foarte ieftine, care ți-au mai rămas.

A doua temelie constă în *a-și analiza fiecare voile sale proprii*, ca nu cumva, judecând că el este mai înțelept și mai chibzuit, să creadă că e mai bine să se supună sentimentelor sale decât părerilor celuilalt mai apropiat.

În ***al treilea rând*** e dator să știe că toate, chiar cele pe care le socotește folositoare și trebuincioase, trebuiesc puse mai prejos de *binele dragostei și al păcii*.

În ***al patrulea rând*** să-și dea seama că *nu trebuie să se supere niciodată*, fie că pricinile de supărare ar fi drepte sau nedrepte.

În ***al cincilea rând*** să caute *a înlătura ca și cum ar fi a lui supărarea* fratelui împotriva sa, chiar dacă a început fără motiv, știind că este deopotrivă de primejdioasă amărăciunea altuia, ca și cea pe care i-a pricinuit-o lui altul, dacă n-a alungat-o atât cât este, din sufletul fratelui.

În sfârșit, ceea ce este, fără îndoială hotărâtor și general pentru toate viciile, *să se gândească zilnic că are să plece de pe lumea aceasta*. Stăruința în acest gând nu numai că nu vă îngădui tristeții să i se așeze în suflet, dar va înăbuși totodată și toate pornirile poftelor și ale tuturor păcatelor. De aceasta dacă va ține seama fiecare, nu va putea nici să suporte și nici să pricinuiască amărăciunea mâniei sau a vrajbei. Dacă acestea încetează, când acel dușman al dragostei varsă pe nesimțite otrava tristeții în sufletul prietenilor, atunci în chip necesar dragostea răcindu-se prin dese neînțelegeri, care rănesc inimile, până la urmă va dispare.

CEI DOI PRIETENI

Amândoi din Dobrogea de azi, Sf. Ioan Casian și Gherman s-au cunoscut de copii și s-au apropiat sufletește, dorind același lucru, să-și închine viața lui Dumnezeu. Din această prietenie frumoasă, care a durat până la moarte și dincolo de ea, se vor naște cuvintele de mai sus despre prietenie, trăite de amândoi.

La vârsta de 17 ani, pleacă în Palestina împreună cu prietenul lui Gherman. Vor rămâne amândoi, timp de doi ani, într-o mănăstire din Betleem, unde se adâncesc în canonul vieții monahale, apoi părăsesc Palestina pentru Egipt, în dorința de a cunoaște viața si învățătura marilor asceți.

În ciuda hotărârii lor de a rămâne aici, după un timp îi aflăm, tot împreună, la Constantinopol, unde îl cunosc pe Sfântul Ioan Gură de Aur. Văzând curăția sufletească în care trăiesc cei doi, acesta îl hirotonește diacon pe Casian și preot pe Gherman, potrivit vârstei lor.

În anul 405, cei doi merg la Roma, unde încearcă să-l apere pe Sfântul Ioan Gura de Aur, patriarhul Constantinopolului, care în anul 404 fusese exilat pentru a doua oară. Se presupune că aici, la Roma, Sf. Gherman a trecut la cele veșnice.

Mărturisitorii

VALER MÂNDRONI

-din iad în Rai cu îngerii-

Fratele Valer Mândroni s-a născut în satul Ciula Mare de lângă Hațeg, județul Hunedoara, la data de 2 februarie 1902, din părinții Petru și Ana. A mai avut 5 frați. După terminarea școlii primare a rămas în casa părintească, devenind un bun și harnic agricultor. Iar după eliberarea din armată, s-a căsătorit cu soția sa, Voichița, având doi copii: pe Valer și pe Iulius.

Fiind prețuit de toți pentru hărnicia și priceperea sa, a fost ales primar al comunei între anii 1933 și 1940. Dar viața aceasta mereu în mijlocul lumii și în tovărășia multor oameni de tot felul l-a atras pe căile petrecerilor lumești și ale băuturii. Mai ales că în zona aceea sunt mulți pomi și se face multă băutură aducătoare de pierzare, atât trupească, cât mai ales sufletească, multora.

În anul 1932, fiul său Valer a murit la vârsta de 13 ani. Viața fratelui Valer s-a desfășurat în felul cum am arătat mai sus până în anul 1953, când Dumnezeu, cu bunătatea Sa, S-a îndurat să facă o minune cu el, întorcându-l din calea pierzării numai prin lucrarea puterii Sale. Și iată cum a fost:

Soția sa, Voichița, intrase mai de mult în Oastea Domnului și mergea cu dragoste de fiecare dată la biserică și la adunarea Oastei. Dar el, venind acasă adeseori beat și negăsind-o, o certa cu vorbe rele și de multe ori a bătut-o, să se lase de Domnul și să fie lumească așa ca dânsul. Dar în ziua de Rusalii a anului 1953, seara, a avut o vedenie de îngeri care cântau, iar dintre ei, unul mai puternic i-a zis:

– Valer, tu trebuie să te întorci la Dumnezeu; altfel vei pieri. El i-a spus soției sale, arătându-i locul unde erau îngerii – dar ea, deși nu vedea și nu auzea nimic, i-a zis:

– Dacă ți-a spus așa, atunci fă așa!

Fratele Valer a rămas foarte cutremurat și a început să se roage. Și s-a rugat mereu: luni, marți și miercuri. Miercuri, fiind în zi de jertfă, au venit iarăși, seara, îngerii de duminică și au început să vorbească cu el. Atunci el era singur în cameră. S-a sculat și s-a dus repede în camera vecină, să-și trezească soția și nora care dormeau împreună, ca să audă și să vadă și ele îngerii care vorbeau cu el. Dar ele nu auzeau ce vorbeau îngerii, numai ce răspundea el. El le răspundea: *„Da, am păcătuit; da, am făcut rău; da, îmi cer iertare; da, vreau să mă predau Domnului...".* A durat asta câteva seri la rând, când îngerii vorbeau numai cu el toată noaptea. În a treia noapte, spre dimineață, el le-a zis:

– Da, vreau să mă predau și să-L slujesc pe Domnul, dar vă rog să-mi spuneți unde.

– La Oastea Domnului, i-au răspuns ei... Și apoi toată ceata îngerească s-a adunat în jurul Domnului Iisus cântând. Și așa s-au făcut nevăzuți.

Toată ziua următoare a stat numai în genunchi, fără să se scoale și fără să mănânce, nici să bea nimic până seara. Seara le-a spus soției și nurorii că el s-a predat pentru totdeauna Domnului Iisus și că de acum el este în Oastea Domnului. În duminica următoare a mers la biserică, s-a împărtășit și a mărturisit tuturor în biserică tot ce se petrecuse cu el. Preotul l-a sfătuit să asculte ce i-au spus îngerii.

De atunci încolo a început fratele Valer să-L propovăduiască pe Domnul Iisus cu multă putere și să-i cheme pe toți să se întoarcă din căile pierzării, intrând în Oastea Domnului Iisus Hristos. Astfel a cutreierat el toate satele din jur: Ciula Mare, Răchitova, Lunca Cernii, Mesteacăn, Boița, Vălioara, Hățegel – și altele, unde au venit mulți oameni la Domnul și s-au întemeiat multe adunări. Căci mulți oameni îl cunoșteau și făceau legământ: tineri, bătrâni și copii... Viața cu totul schimbată acum a fratelui Valer și chemările lui la Domnul au dat un mare avânt Lucrării Domnului în acele părți. Și așa este până azi.

Din cauza râvnei lui pentru Domnul și a lucrării sale, în vremea prigoanelor împotriva Oastei, în anul 1959, a fost arestat și el cu lotul fraților din Hunedoara și condamnat la 14 ani de închisoare, cu confiscarea întregii averi. După condamnare au venit și i-au confiscat tot ce a avut.

Dar la închisoare, din cauza condițiilor grele de acolo, s-a îmbolnăvit grav și, fiind lăsat fără îngrijire medicală, a trecut la Domnul în brațele fraților care erau împreună cu el. Asta s-a întâmplat în ziua de 7 martie 1960, în închisoarea Gherla. Și a fost înmormântat în cimitirul închisorii. Înainte de moartea sa, frații care au fost cu el l-au auzit din nou vorbind cu acei îngeri care veniseră la el înainte cu șapte ani, când l-au chemat la Domnul. Acum îl mângâiau, vestindu-i că au venit să-l ia cu ei în Împărăția fericită a Domnului Iisus, pentru care a luptat și a suferit.

Doamne Iisuse, Te rugăm, dăruiește-i răsplata cea veșnică Sus în Raiul Tău, iar pe noi ajută-ne să urmăm pilda plină de credință și ascultare a fratelui Valer și a tuturor celor ce Te-au slujit până la jertfă ca el. Amin!

Cuvinte scrise de Traian Dorz